

de ledende Mænd have ført, og som endte med at tvinge vort Folk ind i en uheldig Krig. Det maa være en sørgelig Kamp for dem, der have sat Liv og Lemmer ind, bagefter at skulle staa med dem, der have tvunget dem dertil, for at faa en Understøttelse, hvortil de dog burde være berettigede, efter at de have gjort deres Pligt og som Folge deraf ere blevne lemlestede og ude af Stand til at fortjene deres daglige Brød. Disse Kampe have været ret illustrerende for mig og det Parti, hvortil jeg hører. De illustrere det Syn paa Patriotismen og Fædrelandsføleligheden, der i Virkeligheden raader, naar man skal til at gavne dem af Landets Børr, der have lidt for Landet. Den højtærede Minister talte nys om, at der er en Del, som maatte fradrages i Tallet paa dem, der have deltaget i Krigene, nemlig dem, der vare sikrede gennem Pensioner, gennem Lønninger eller vare velstillede nok. Det vide vi, at for dem er der sørget, men det forekommer mig dog, at de ikke have noget at støtte sig til, i nok saa høj Grad have Krav paa Sympati og Støtte fra Samfundets Side som de, for hvem der er sørget godt nok i Forvejen. Vi vide meget godt, at der mellem dem, som den højtærede Minister drog fra, som have været med i Krigene, men maaste ikke have lidt noget Gaar, ikke er saa ganske saa, der ikke alene have deres Pensioner, men ogsaa have offentlige Embeder ved Siden af. Den Stum, som disse Mænd koste Staten Ar ud og Ar ind, vil ogsaa gaa op i Millioner, men derom taler man ikke. Vi vide godt, at vi have høje Militærpersoner, som ikke alene have store Pensioner, men ogsaa have store, vellønnede Embeder. Vi vide, at der paa Finansloven findes Bevillinger til Rideheste til dem, skønt de ikke kunne sidde paa Ryggen af en Hest; men om den Slags Udgifter taler man ikke meget, i alt Fald meget stille. Disse Folk ere vel forsørgede, det er kun Resten, der bliver tilbage, Resten af de trængende, som Finansministeren ogsaa pegede paa, da han sagde, at vi maatte erindre, at Stillingsvæsenet eksisterede endnu i 1848, og at det som Folge deraf sandsynligvis var de mest trængende, de ubemidlede, som udgjorde det store Flertal af dem, som den Gang gik i Krigene. Den højtærede Finansminister mente saa formodentlig, at de rige købte sig fri, saa vidt de kunne. Det glæder mig, at den ærede Finansminister har indrømmet dette paa Forhaand og derved illustreret de riges Patriotisme, de riges Øyst til at gaa i Krigene. (Udbrydelse). Ja, jeg taler kun om, hvad den ærede Finansmini-

ster selv pegede paa. Men disse Kampe, som jeg sagde, havde været saa betegnende for mig at se, disse Kampe, som de gamle have maattet føre, vilde jeg gerne have Lov til at illustrere med et Par Eksempler for at gøre den ærede Ordfører for Forslagsstillerne opmærksom paa, hvilke store Bænkefligheder han sandsynligvis vil have med at gennemføre dette bestedne Lovforslag, som han kaldte det. Jeg skal saaledes gøre opmærksom paa, hvorledes et Par Mænd have kæmpet for at faa Invalidforsørgelse, skønt Landets højeste Ret til Slutning erkendte, at de vare i deres fulde Ret til at faa den og dømte Ministeriet til at give dem den. Derigennem have vi et Bevis paa, hvor besværlig denne Kamp er for enkelte af dem, der dog ikke burde have været holdt ude, og hvis Stæbne derfor i højeste Grad maa have alles Sympati. Jeg skal erindre om eet Tilfælde. Den 9de Maj 1892 faldt der en Højesteretsdom i et Invalidsag mellem Underofficer Carstensen og daværende Finansminister Estrup. Sagsøgeren var i 1862 kommen til Staden under Felttjenesten, men deltog dog i Krigene 1864, og i det bekendte, sørgelige Tilbagedrag fra Dännevirke blev han saa medtaget, saa overanstrengt, og hans Lidelser forøgede i en saadan Grad, at han blev fuldstændig utampdygtig, og da han blev stillet for vedkommende Kasationsret, sjældelig faseret. Denne Mand, som altsaa faktisk var bleven fuldstændig arbejdsudgytig i Tjenesten, indgav saa Andragende om Invalidforsørgelse, og hvad fik han? Han fik 60 Kr. om Aaret eller saadan noget som lidt over 1 Kr. om Ugen. 9 Aar efter — i 1873 — blev det tarvelige Underhold, man havde givet denne Mand, der var bleven ødelagt i Krigstjenesten, forøget med et Tillæg af 30 Kr., saaledes at han nu fik 90 Kr. aarlig, men dette Tillæg gav man dog kun paa den Betingelse, at han hvert eneste Aar skulde indgive fornyet Ansøgning derom. Han skulde saaledes stille hvert Aar for Invalidbestyrelsen med fornyet Andragende og stadig leve i Angest for, at Invalidbestyrelsen eller dens Løgetilsyn skulde sige: Nu er han rask nok, nu faar han ikke mere. Dette skete ogsaa virkelig en skønne Dag. I 1876 nægtede man ham pludselig ikke alene de 30 Kr., men hele den Understøttelse, han hidtil havde haft; der var kommet en Læge, som ikke syntes, han var daarlig nok. Efter at han saa i 10 Aar ikke havde faaet nogen Understøttelse, indgav han i 1886 Andragende om at faa sin Understøttelse paa ny. Dette blev imidlertid nægtet ham, men han fik en ganske lille Invalidunder-